

*Fáj, hogy oly messze estünk, egy-fának gyümölcssei,
te menyétlelkű ikerlevél a Nagy Fáról, velem egy gyökerű,
ó, nem tudunk mi már szót érteni,
hacsak odaát nem, amikor
átszórhatók leszünk a szitán, a selymen.
Bársonydolmányodban micsoda ünnepre küldettél, magam is
nagy ünnepre jöttem — sirni, káromkodni.
Szemnek, ujjnak édes éjtéli vándor, selyemből,
szóra bírhatatlan vendégem.*

URBÁN JÁNOS

INDULATFONAT

*Hűvöskék építmény között
kényelem-vermek,
az ajtón függelék:
»Tiszteld a munkarendet!«*

*A mihez tartás emberkén
kattogó gépek,
cirkáló ironok
szoritják a kötőféket.*

*Bent. túlon a csöndfalak
rejtett mélyén,
avatott intések
mögött szemébe néznél ...*

*Kinek? Ki nagyon foglalt,
és nem fogad;
szemcsés porocska
lepheti be torkodat.*

*Mit játszik a pányvázott
derű arcoddal?
Rozsdás fogaidnak
csikorgása miért roppan?*

*Boltíves, szép váróterem,
rácsosak, kemények,
Időtlen idők
pórusain vergődik reményed.*

*Pereg az indulat, pattan,
buggyanó vércsőpp,
édesded ajkán
a szép szó szitokra széttört.*